

Sygn. akt II AKz 631/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Mirosław Ziaja (spr.)

SA Iwona Hyla

SA Wiesław Kosowski

Protokolant: Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Tomasza Janeczka

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **D. K. (K.)**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

zażaleń obrońcy oraz oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 19 października 2015 r., sygn. IV K 142/15

w przedmiocie określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Gliwicach przedłużył do dnia 24 stycznia 2016 roku godz. 13.30 środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego D. K., zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 29 kwietnia 2015r sygn. III Kp 228/15.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła obrońca oskarżonego zarzucając:

1/ błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu na podstawie materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie, iż w dalszym ciągu konieczne jest stosowanie wobec oskarżonego D. K. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania oraz, że zachodzi potrzeba zastosowania najsurowszego środka zapobiegawczego, w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania;

2/ naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 257 § 1 k.p.k. poprzez zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, w sytuacji gdy wystarczającym dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania byłby środek zapobiegawczy o charakterze nie izolacyjnym.

Powołując się na powyższe skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia przez uchylenie w stosunku do oskarżonego D. K. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, ewentualnie jego zmianę

przez uchylenie tymczasowego aresztowania oraz zastosowanie w to miejsce środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym.

Oskarżony w osobistym zażaleniu wniósł o uchylenie stosowanego wobec niego izolacyjnego środka zapobiegawczego i zastosowanie w to miejsce dozoru Policji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenia nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew zawartym w nim zarzutom, analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że spełnione zostały w przedmiotowej sprawie procesowe przesłanki, wynikające z art. 249 §1 k.p.k. oraz art. 258 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k., uzasadniające przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego D. K..

Materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania przygotowawczego, w szczególności w postaci złożonych przed sądem wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka J. F., a także zeznań świadków zawartych w materiale dowodowym zabezpieczonym w postępowaniu przygotowawczym, wskazuje na wymagane przepisem art. 249 § 1 k.p.k. duże prawdopodobieństwo, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny. Oczywiście ostateczna i szczegółowa ocena poszczególnych dowodów, w tym także tej części wyjaśnień oskarżonego, w których nie przyznaje się do posługiwania się bronią gazową, a także stopnia społecznej szkodliwości czynów należy do sądu meriti i będzie miała miejsce na etapie wyrokowania.

Zgodzić się także należy z oceną Sądu Okręgowego co do konieczności dalszego stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania z uwagi na uzasadnioną obawę utrudniania przez niego prawidłowego toku postępowania, w tym wskazanych przez sąd zachowań o jakich mowa w art. 258 §1 pkt 1 i pkt 2 k.p.k. w związku z surowością grożącej mu kary pozbawienia wolności, określonej w przepisie art. 258 § 2 k.p.k. Prognoza wymierzenia oskarżonemu surowej kary nie jest w tym wypadku jedynie wynikiem oskarżenia go o popełnienie czynów wyczerpujących znamiona określone w z art. 280 §2 k.k., a więc spełniających kryterium formalne przewidziane w ww. przepisie. Z uwagi na rzutu na stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, sposób i okoliczności ich popełnienia, brutalny oraz zuchwały sposób zachowania się sprawcy oraz właściwości i warunki osobiste oskarżonego, u którego mimo młodego wieku wejście w konflikt z prawem nie było sytuacją incydentalną, a stosowane dotychczas środki wychowawcze i poprawcze okazały się bezskuteczne, u którego nadto stwierdzono cechy osobowości dys socjalnej, zagrożenie surową karą jest wysoce prawdopodobne, czego nie umniejsza w okolicznościach niniejszej sprawy nakaz wymierzenia sprawcy, który popełnił czyn zabroniony przed ukończeniem 17 lat, kary nie wyższej niż dwie trzecie górnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za przypisane sprawcy przestępstwo, jak również możliwość zastosowania wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia kary wynikający z art. 10 §3 k.k. Wobec wskazanych powyżej okoliczności, nie można zgodzić się ze skarżącymi, że przyznanie się D. K. do popełnienia zarzuconych mu czynów powoduje zbędność stosowania wobec niego izolacyjnego środka zapobiegawczego, podobnie jak starania oskarżonego o uzyskanie stałego zameldowania.

Mając więc w polu widzenia przytoczone uwarunkowania przedmiotowej sprawy, intensywność powołanych przesłanek, która nie uległa do tej pory umniejszeniu w stopniu podważającym celowość dalszego stosowania tymczasowego aresztowania, a także mając na względzie zasadę ultima ratio stosowania najbardziej dotkliwego ze środków zapobiegawczych, zdaniem Sądu Apelacyjnego, słusznie sąd I instancji uznał, iż obecnie nadal jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, w sposób należyty zabezpieczy prawidłowy tok postępowania w niniejszej sprawie, gdyż środki o charakterze wolnościowym, jak wyżej wskazano, nie dają takiej gwarancji.

Wobec powyższej konstatacji, za chybiony należy uznać także zarzut naruszenia art. 257 k.p.k. Podkreślić należy, że wykazanie, iż w toku postępowania w przedmiocie tymczasowego aresztowania doszło do naruszenia dyrektywy minimalizacji środków zapobiegawczych, wedle której tymczasowe aresztowanie stosowane powinno być jako ultima

ratio, wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej dyrektywy (postanowienie SA w Katowicach z dnia 14 kwietnia 2010 roku, II AKz 236/10, KZS 2010/6/70), czego nie uczynił obrońca. Wobec spełnienia wskazanych wyżej przesłanek tymczasowego aresztowania, nie można mówić o naruszeniu dyrektywy minimalizacji środków zapobiegawczych.

Nie dopatrując się w sprawie zarzucanego przez obrońcę błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia przepisów postępowania, czy też ujemnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania związanych z sytuacją osobistą D. K., Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej.

Z.

- odpis postanowienia wraz z pouczeniem doręczyć oskarżonemu i jego obrońcy,
- akta zwrócić.

Katowice, dnia 4 listopada 2015 roku.